

opusdei.org

Mons. Ocáriz: "Se'ns n'ha anat al Cel una persona bona"

Conversa amb Mons. Fernando Ocáriz, vicari auxiliar i general de l'Opus Dei. També hi ha l'entrevista a Ràdio Vaticana (en italià) d'Alessandro Gissotti.

13/12/2016

Conversa amb Mons. Fernando Ocáriz

A hores d'ara, d'una banda, sento pena, és un sentiment d'orfandat, perquè he estat 22 anys molt a prop,

contínuament, del Pare. I pensar que se'ns n'ha anat, és una sensació d'orfandat, de pena. Però alhora, lògicament, també de serenitat perquè, gràcies a Déu, la fe que Déu ens dóna ens fa saber que tenim un intercessor al Cel. Algú que ens cuidarà, més fins i tot del que feia ja en aquesta terra, que era tant.

És una barreja de dos sentiments aparentment contradictoris, però que en el fons són molt comuns. Davant la mort d'una persona a la qual es vol molt, si es té fe, se sent pena, tristesa, però una tristesa que, en el fons, és compatible amb la serenitat, fins i tot amb l'alegria.

Ja sabeu que se'l va portar al Centre Biomèdic dilluns [5 de desembre], perquè es trobava molt feble i el metge va aconsellar que se n'hi anés. Es va pensar que era una infecció lleu, i això és el que era.

Se li va tractar molt bé, perquè al campus l'han tractat molt bé tant des del punt de vista professional com humà, amb un afecte molt gran. El tractament dels antibiòtics, pel que jo puc entendre, va anar molt bé, però anava acompanyat d'una insuficiència respiratòria molt forta, que no es devia pròpiament a la infecció, sinó que era una mica paral·lela, de manera que aquesta és la que s'ha accelerat.

Ja abans d'ahir va començar a estar pitjor, molt serè, però amb una respiració més dificultosa. Ahir ell mateix va demanar que jo li donés la unció dels malalts, i li vaig donar ahir a la tarda. Ja al final de la tarda teníem consciència que la situació era greu, però no que era una cosa imminent, perquè el Pare contestava a les preguntes, se'l notava cansat i respirant amb dificultat, com abans.

Allà es va quedar, com estava previst, Vicente de Castro, per passar la nit amb ell. En José Andrés i jo vam venir aquí. Vam estar sopant ràpidament i, en acabar, ens van trucar per dir que s'estava morint. Vam anar ràpidament cap allà. En Vicente li va donar l'absolució, jo li havia donat abans. Segons explica en Vicente, va ser un trànsit molt serè, amb molta pau, gràcies a Déu, perquè aquest tipus d'insuficiències respiratòries, si es prolonguen, solen produir unes agonies molt dures. Gràcies a Déu, això l'hi va estalviar el Senyor.

Precisament ahir era la festa de la Verge de Guadalupe, que té per a tots, i per a ell concretament, el record d'una romeria, d'una peregrinació, que va fer sant Josepmaria a aquesta invocació mariana a Mèxic. Concretament, li vam preguntar ahir, perquè teníem una imatge de la Verge de Guadalupe

allà a prop a l'habitació, li vam preguntar si volia que li apropéssim per contemplar-la. Ens va dir: "No, no cal, perquè d'una banda no la veig bé, i a més ja la veig en el meu interior, sempre".

La cosa més evident és que ha estat durant tantíssims anys vivint amb dos sants: amb sant Josepmaria i amb el beat Àlvar. Això li ha deixat també una empremta molt forta en la seva formació i en el seu esperit, que es manifesta per una part en l'afany de fidelitat gran, en ser molt fidel a l'esperit de l'Opus Dei rebut directíssimament de la font. Amb una fidelitat, d'altra banda, que mai ha entès -com no és- una simple repetició, sinó que és un impuls per mantenir invariable el fonament, la substància, i després en el que és mudable, acomodar -la manera de fer les coses, etcètera-, mantenint l'esperit intocable. Aquesta és una

fidelitat, un pensament, que ha mantingut de manera constant.

Un altre aspecte que a mi també sempre m'ha cridat molt l'atenció durant aquests anys és la seva capacitat d'estimar la gent.

Concretament, d'estar molt a la mà de les persones que trobava, fins i tot en les trobades improvisades... Com s'aturava, preguntava, s'interessava... També tenia una gran capacitat de transmetre idees, donar consells... Mai era un simple escoltar, sinó que se sentia involucrat amb la gent. Amb afecte, veritablement. A mi sempre m'ha cridat l'atenció. Mai tenia pressa per estar-se amb les persones.

L'Obra, l'Opus Dei, és per servir a l'Església. Tot el que és fidelitat, és fidelitat a l'Església, unió amb el Papa, sintonia amb tot el que és Església. Això va ser permanent. Prova d'això és l'interès que ha tingut

sempre, ja abans, i sobretot durant els 22 anys que ha estat prelat, de comunió, de tracte, d'unió amb quantitat de bisbes, de cardenals, per sentir-se realment part d'aquest cos episcopal. Unió amb tots.

El millor sufragi, a part de la missa - que és el sufragi fonamental- i la pregària, és també la mateixa feina i la vida ordinària ofertes en sufragi. És el que esperarà al Cel, perquè l'ajudem a que pugui encara més alt.

Algunes preguntes d'una entrevista

Entrevista en italià d'Alessandro Gissotti (Ràdio Vaticà)

Fernando Ocariz. - He pogut donar-li la unció dels malalts, i l'ha rebut amb joia... Poc després ha mort: serenament, com ha estat sempre la seva vida, una vida de servei, d'entrega als altres. Els nostres sentiments, en aquest moment, són

de tristesa, però també de serenor, perquè se'ns n'ha anat al Cel una persona bona que sabem que des d'allà ens ajudarà. Com és sabut, va viure amb dos sants: amb sant Josepmaria, molts anys, i després amb el beat Àlvar del Portillo. I d'ells va aprendre a ser molt fidel a l'Església: a estimar l'Església, el Papa i les ànimes. Em va impressionar sempre la seva capacitat d'estar "a disposició" de tots, d'escoltar, de no tenir pressa per conversar amb un o amb un altre, fins i tot per conversar amb qui se li acostava d'improvís. Era un sacerdot i un bisbe fidel, bo, proper a tots.

P. - Des de feia més de 20 anys dirigia l'Opus Dei. Quina herència deixa a l'Opus Dei i també a l'Església?

R. - La fidelitat a l'esperit rebut de sant Josepmaria. N'ha estat el segon successor, i ha tingut sempre al cap la fidelitat a l'esperit que havia rebut.

Una fidelitat que no era repetició mecànica, perquè, per dir-ho amb paraules del mateix fundador, l'important és que romangui el nucli, l'esperit: les maneres de dir i de fer canvien amb el temps, però roman la fidelitat a l'esperit. En ell es descobria la veritat d'aquest imperatiu que rebem tots els cristians de ser fidels a l'Esperit però oberts sempre a les novetats.

P. - Evidentment, el prelat Echevarría ha conegut molt bé sant Joan Pau II, Benet XVI i Francesc. Què ens pot dir de la seva relació amb els successius Papes?

R. - D'una banda, hi havia en ell un gran afecte pel Papa —per tots!— I un gran sentit de fidelitat, perquè allò que per a tots els catòlics ha de ser, i és, fidelitat a Crist i a l'Església, és inseparable de la fidelitat al Vicari de Crist, el Pastor suprem de l'Església: el Papa. Quan era rebut pel

Papa, sempre sentia una alegria i una emoció molt profundes.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/mons-ocariz-
sens-ha-anat-al-cel-una-persona-bona/](https://opusdei.org/ca-ad/article/mons-ocariz-sens-ha-anat-al-cel-una-persona-bona/)
(04/04/2026)